

Och den hand i stormen räcket,
Som oss för till fridens hamn.

Hjertan, dem en from bekantskap
Här i lif och död förband!
Själur, som i ljuf förvandtskap
Söken samma fadersland!
Glömmen jordens små bekymmer,
Glömmen hennes falska fröjd.
Intet moln den himmel skymmer,
Dit den trogues blick är höjd.

Låt oss gå att rösten blanda
I de frommas sång och bön,
Lifvas upp af samma anda,
Och få samma nådelön:
Kraft att verlden öfvervinna,
Ödmjukhet och tålmod,
Och, när ångrens tårar rinna,
Hjertlig tro, att Gud är god.

Hören J, hur skönt de skalla,
Andaktens förenta ljud?
Hur de trogne anbefalla
Sina vägar åt sin Gud?
Der, hvar börens armar gerna
Fläta sig kring korsets stam,
Der, hvar hoppet tror sin stjerna,
Följer den och hinner fram!

O mitt hjerta! Gud är nära,
Öppna dig och ljuUigt känn